

Restart - A Laptop mint műtárgy

Megnyílt a Barcsay Múzeumban Fekete János korábbi ötlete alapján, Restart - A Laptop mint műtárgy című kiállítás.

A vendégeket Kassai Hajnal, a Ferenczy Múzeumi Centrum általános igazgatóhelyettese üdvözölte.

Gyürk Dorottya Szentendre kulturális alpolgármestere köszöntője után Szalay András építész, művészettörténész nyitotta meg a kiállítást. Megnyitójában az 1917-es a Független Művészek Társaságának éves New York-i kiállítására Marcel Duchamp - Fountain (Forrás) című műve a piszoár és a Restart - A Laptop mint műtárgy című kiállítás tárgyai közötti összefüggéseket elemezte, az anyagcsere fogalmán keresztül. A műtárgy rangra emelt laptop-ok között, Borsódy Eszter iparművész, számítógép - alkatrészekből készített különleges ékszerit is megcsodálhatta a közönség.

A rendezvényen Farkas Izsák hegedűs csodálatos hegedűjátékával kápráztatta el a jelenlévőket.

A kiállítás kurátora, Rappai Zsuzsa művészettörténész volt.

Gyürk Dorottya köszöntője itt olvasható:

Megjött a tavasz és ismét felpörgött a képzőművészeti élet Szentendrén. Hetente nyílnak kiállítások. Az állandó kiállításokat rendre újra rendezik a kurátorok, hogy ne unjunk rájuk. Kiírásra kerültek a public art, land art és selfie objekt pályázatok.

Hárommal több, mint az elmúlt évben. Fellelkesülve az Art Capital tavalyi sikerén, az idén júniustól szeptemberig fog tartani a rendezvény. Folytatjuk az együttműködést a város legjelentősebb művészeti csoportjával a Vajda Lajos Stúdióval, idén is vannak közösen megvalósítandó világraszóló nagyszerű terveink. Készülünk a város óvodáival, általános és középiskoláival a Föld napi köztéri kiállítási projektünkre a Duna korzón, melynek fővédnöke idén Áder János köztársasági elnök lesz. [Mentés](#)

Ebbe a sokszínűségbe az is belefér, hogy polgári kezdeményezésre valósuljon meg egy kiállítás. Most ennek örülhetünk itt együtt.

Amikor ez a kiállítás néhány évvel ezelőtt megszületett Fekete János kezdeményezésére, és én ott voltam a megnyitón a Péter Pál galériában, akkor még nem voltam kulturális alpolgármester. Ezért arra gondoltam, hogy most szívesen átlépném a protokolláris kereteket és a szokásosnál személyesebb gondolatokat fogalmaznék meg. Mehet?

A Restart kiállításon a művészet tárgya egy igazi vanitas tárgy. Melynek élettartama alig hosszabb 1-2 évnél, aztán eldobjuk újat veszünk.

Mély nyomot hagyott bennem a napokban egy másik kiállítás, ami az elmúlt héten nyílt a Pajor kúriában. És nem tudom megállni, hogy egy gondolat erejéig össze ne kössem a maival. Használati tárgyak vannak itt is és ott is kiállítva. Igaz van köztük 7000 év.

A fény régészete című kiállítás régészei arra keresték a választ, hogyan lehetséges az, hogy 7000 évvel ezelőtt különböző földrészekben talált tárgyakon ugyanazok a motívumok találhatóak, miközben nyilvánvaló, hogy semmiféle kulturális kölcsönhatás nem lehetett a vizsgált területek között. A megoldást aztán az archeoasztronómia, a régészet egyik ága szolgáltatta.

A használati tárgyakon az égbolton látható - Nappal és Holddal - kapcsolatos fényjelenségeket ábrázolták. Ezek pedig a világ minden pontján ugyanúgy néznek ki, sőt ma is ugyanúgy néznek ki, mint 7000 évvel ezelőtt. Őseink a neolitikumban tárgyaikon nem kevesebbet, mint a fényt és az azt kibocsájtó világmindenséget ábrázolták. 7000 évvel ezelőtt élt őseink a végtelent kutatták, tárgyaikon a világmindenséget igyekeztek megragadni, magukat pedig annak részeként, annak közepébe helyezve jelenítették meg.

A XX - XXI sz. fordulójának kultikus tárgya a kütyü. Nézzük gyerekeinket, egymást a HÉV-en, villamoson, lefele meredve nyomjuk a billentyűzetet, nem nézünk ki az ablakon és a legkevésbé sem tekintünk föl az égre. Folyamatosan ügyezőnk és szinte soha sem szemlélődünk.

Nézzünk mélyen a lelkünkbe! Mikor tekintettünk föl legutóbb a csillagos égre, mikor néztük mélázva a vonuló báránnyelűket, vagy számoltuk a hulló csillagokat?

Nem zárjuk-e be magunkat ezen vanitas tárgyak által, kicsinyes világunk nyomorú ketrecébe? És miközben egyre gyorsabban hajtuk a mókuskereket, azt hisszük kitartó taposásunk által előre haladunk, pedig jöllehet csak helyben pörgünk, saját tengelyünk körül. Az élet valódi dimenziói pedig a magunk ácsolta ketrecen kívül vannak.

Ezek a XXI. századi tárgyak, azt az illúziót adják nekünk, hogy általuk legyőzhetetlenek, mindenhatóak vagyunk. Földrajzi távolságokat hidalunk át anélkül, hogy akár egy lépést is tennénk, kapcsolatokat létesítünk anélkül, hogy kimozdulnánk otthonról, üzletet kötünk anélkül, hogy a tenyerébe csapnánk a partnerünknek, adunk veszünk anélkül, hogy kimennénk a piacra.

Tudunk-e harmóniában élni a világgal, a világot teremtő és igazgató erővel, ha nem tekintünk nap, mint nap az égboltra, ha nem keressük szüntelen helyünket a végtelenben? És le tudja-e hozni a csillagot az égről a ma embere, ha föl se tekint az égre? Van-e értelme annak az életnek, mely kisebb célt tűz ki maga elé, minthogy lehozza a csillagot az égről? Őseink a neolitikumban megtették ezt. És megtették a szentendrei alkotók is, akik művészetük, gondolataik által fölemelték a XXI. század legjellemzőbb vanitas tárgyát az örökkévalóság világába.

Kiállító művészek:

Aknay János, Almási Gertrúd, Asszonyi Tamás, Baksai József, Bálint Ildikó, Barakonyi Zsombor, Bihon Győző, Bojtor Verebella, Borsódy Eszter, ef Zámbó István, Farkas Zsófi, Fekete János, FeLugossy László, Gulyás Andrea, Jávor Piroska, Kemény Zoltán, Krizbai Alex, Lukoviczky Endre, Orbán Attila, Pacsika Rudolf, Parasz kay György, Pistyur Imre, Regős Anna, Regős István, Szabó Tamás, Tímár Gergő, Verebélyi Diána, Závods zky Ferenc